

25. 8. 2009

Nema pića k'o što u Markića

Nit momaka k'o što u Duvnjaka

Kada je ova pjesma nastala negdje u osamdesetim, tadašnji momci Markici su danas postali zreli ljudi. Iza njih dolaze njihovi novi momci, njihovi sinovi koji proizvode lozu. Nažalost, ne kroče putevima svojih oceva, ne doživljavaju poput svojih oceva bistre bosanske noci, ne posjećuju cure okolnih sela... Ali žive svojim životima gdjegdje i slično svojim ocevima momcare svoje momacke dane i tu i tamo zapjevaju pjesmu sa naslova.

Njihovi ocevi, -a da ne zaboravimo i drage majke, zajedno sa svojim sinovima i kćerima svih uzrasta okupili su se i ove godine u svojim dragim i nikad zaboravljenim Trnvcima. Još jednom podmaldili pod onim istim nebom pod kojim su bacili svoje prve korake, te osjetili slast i snagu rodne grude i rodnog zavica.

Al`, krenimo redom.

Susret Markica i prijatelja 2009 započeo je već treću godinu za redom na već poznatoj lokaciji između Mirkove i Pavine kuće. Još mjesecima prije zainteresirani, pristigli su sa svih strana. Livada pretvorena u parkiralište nizala se već u jutarnjim satima limenim kutijama na kotacima sa registarskim pločicama nemalo pola Europe. Još je to bila pokretna nakupina, stalno je neko dolazio, drugi su odlazili u nabavku, organizaciju, kupovinu. Oni koji su došli da pjevaju – započeli su to neumorno već po samom dolasku, drugi su se spontano i razdraganih srca zbog ponovnog viđenja zabavljali novonastalim sportom –polijevanje vodom. Najprije onako malo iz ruke a poslije cijelom kantom. Mirko, čovjek s brkovima, došao ovaj put sa odlukom da ne pije, što je pomalo iznenadilo. Ljudstvo, srdačnost, humor i sretoljubivost mu, međutim, ni jednog trenutka nisu zakazali.

Sa neba je sjalo zarko ljetno „oko“, zarilo ionako već dobro raspoloženje. U poslijepodnevnim satima uveliko se zarilo i naše ognjiste i na njemu raznovrsna ponuda „mesopovrcoida“. Konacno se okupio i najveći broj ovogodišnjih posjetilaca susreta. Uslijedila je zajednička posjeta groblju u Brezama i molitva za sve pokopane duše. Miro je po ko zna koji put plakao na Ivčinom grobu, a na na pitanje malog Kikija koji je rođen negdje drugdje, dosta kasnije i o događajima iz prošlosti čuo samo iz priča – zasto plače na tom grobu i ko je to na nadgrobnoj ploči, odgovorio mu da tu leži jedan dječak kojeg` je volio cijeli svijet koji ga je poznao.

Dječak ga je razumio.

Po završenoj molitvi u Tvrtkovoju reziji, obislo se i gradiliste novopzapocete kapele. Svi, bez izuzetka su bili zadovoljni uradjenim a jos vise sigurni u smisaonost, korist i potrebu nastavljanja radova. Jasno, pale su i prve ideje o izgledu i rjesavanju pojedinih sastavnih elemenata, kao krova naprimjer. Tu je zablistao Zeljko koji i dan danas rado osjeti svu moc brundajuće „Stihlovke“ u rukama. Tihomir ga je „pazljivo“ slusao. Prije toga, na mjesto slavlja sreli su i novopristiglu najmladju posjetiteljku ovogodisnjeg susreta, malu Juliju, Vijekinu osmomjesečnu kcerkicu i cijelu obitelj.

Konacno sakupljanje je palo po povratku sa groblja, njih cetrdesetak; Ratko sa obitelji, Tvrtko i njegovi, Belo i Alen, Slavko komplet, Zeljko i sinovi, Pavo, Novica, Teco Andjeklo, tetka Lela, tetak Ivica i svi koje sam vec pomenuo, sa ili bez pratnje. Pristig'o je i led i pecenje, Karlovacko je od pocetka bilo tu.

Usljedila je zajednicka vecera pracena svakoraznim salama, smijehom i sjecanjima na davne provale. Na prijedlog Beli da oplijeve grob ocu, on obrazlozava nepotrebnost toga cina argumentacijom da mu je udobnije kad ima vise hlada. Pjesma se orila gotovo cijelog dana, razlijegala se cijelim okolistem a neki su tvrdili dan kasnije da se nasa nocna pjesma cula cak do Pocivala. Bilo je tu dosta dirljivih i emocionalnih trenutaka, suza radosnica ali i suza zalosti kad sjecanja zavladaju srcem, Nocim (P.S. ko zna ovu gramaticku promjenu nek napise u knjizi posjetitelja) je dominirala pjesma, raspolozenje i slavlje. Doslo je i par gostiju, uglavnom mjestana i svako na svoj nacin se pridruzio slavlju. Potraja sve to do ranih jutranjih sati.

Nedjelja je osvanula suncana i prozracna. Zapocela je zajednickim doruckom i jutarnjim svjezim duhom. Poslije su se mnogi razisli na razne strane, najveći dio njih je posjetio groblje na Boricu te se i tamo kao i u Brezama pomolili za svoje mrtve, neki su bacili setnju po selu i biljezili detalje okom kamere a oni treci su, pak, otisli u obilazak njiva. Poslije su se svi ponovo sastali na starom rancu i zajedno rucali. Ponovo uz dosta sala, raspolozenja i vedrog duha.

„Ako ne ranije –onda iduce godine u Trnovcima“ - tako su se razisli.

A ja sam, nazalost, samo ovim tekstom i visesatnim telefonijama bio sa njima tamo...